

## Δ'.

"Αχ, ἄχ, Χριστουγεννάτικο τῆς φαμελλιάς τραπέζι.  
Ποῦ ταῖρι ταῖρ' ἢ ὄρεξι με τὴν ἀγάπη παίζει!

Τὰ ποτηράκια ἤχοῦν γλυκά, λαμποκοποῦν τὰ πιάτα,  
Γύρω φαιδρά γεράματα και προκομένα νιάτα!  
Κοῦρκος 'ς τὴ μέση ὀλόζεστος μοσχοβολᾷ, ροδίζει,  
Και τρέχει ὀλοῦθε τὸ κρασί και κελαδεῖ κι' ἀφρίζει.  
Και νὰ θωρῆς ἀγνάντια σου δυὸ ἀδερφαῖς, δυὸ τρέλλαις,  
Μὲ κουβεντουλαῖς ἄσωσταις, γλυκειαῖς σὰν καραμέλαις,  
"Ἡ νὰ σοῦ λέη ἀγνάντια σου γιὰ τὸ ξανθὸ παιδί σου  
Δυὸ χρόνων γυναικούλά σου, ὃ ἔρωσ τῆς ζωῆς σου.  
Και νὰ σ' ἀρχίζη ἀκούραστη ὃ πάππος φλυαρία,  
Τῶν Χριστουγένων μιὰ γνωστὴ πανάρχαια ἱστορία...

"Αχ, ἄχ, Χριστουγεννάτικο τῆς φαμελλιάς τραπέζι.  
Ποῦ ταῖρι ταῖρ' ἢ ὄρεξι με τὴν ἀγάπη παίζει!

## Ε'.

Τὴν ἄδολη παραμονή, τὴν τρισευτυχισμένη!  
Γιρητὴ ποῦ χαίρεται κανεὶς βαθειά, γιὰτὶ προσμένει.

Εἰς τὸν καθρέφτη τοῦ σπητιοῦ, ἐκεῖ ποῦ τὸν λουστράρει,  
"Ἡ δούλα ἢ ροδοκόκκινη κυττάζει με καμάρι  
Τί χεῖλη θᾶχῃ αὔριο, τί στήθη, ὃ 'ξάδεργός της...  
"Ἡ κόρη κάνει δοκιμὴ τοῦ νέου φορέματός της,  
Και λογαριάζει τὸ παιδί ταῖς μέραις πῶχει σιόλη.  
"Ἐνῶ ὃ Κύριος τραβᾷ 'ςτὴν ἀγορὰ ποῦ ὀλη  
Συγυρισμένη, ὀλη βοή, ὄρεκτικὴ, γεμάτη,  
Φέρνει γαργάλισμα 'ςτ' αὐτὶ, και θάμπωμα 'ςτὸ μάτι,  
Και φρενιασμένον ἔρωτα 'ςτὸ τρυφερὸ στομάχι.  
Και συλλογίζετ' ἢ κυρὰ ταῖς βίβιταις ποῦ θᾶχῃ.

Τὴν ἄδολη παραμονή! τὴν τρισευτυχισμένη!  
Γιρητὴ ποῦ χαίρεται κανεὶς βαθειά, γιὰτὶ προσμένει.

## ΣΤ'.

Σὲ εἶδ' ἀπόψε 'ςτῶνειρο, τῆς νύχτης μου στολίδι.  
Χριστόψωμα ἐζύμωνες; 'ς ἓνα μικρὸ σκαφίδι.

"Ἦσουν σκυμμένη, και λυτὰ τὰ φουντωτὰ μαλλιά σου  
Μὲ μιὰ χάρι ἄταχτη σκορπίζονταν 'μπροστά σου  
Τὰ χέρια σου ζυμώνονταν, θαρροῦσα, 'ς τὸ ζυμάρι,  
Κι' ἀπ' τὰ μαλλιά σου ἔσταζεν ἰδρὼς μαργαριτάρι.  
"Απόστασες κι' ἐπόνεσες, σταμάτησες, ἀλήθεια,  
Και μιὰ ματιά σου μ' οὔρριζες, σὰ 'νάλεγες: βοήθεια!  
"Ἦταν παιγνίδι ἢ δουλειά, 'σὰ ζύμωσα μ' ἐσένα,  
Και σὲ λιγάκι ἐπρόβαλαν χριστόψωμ' ἀφρισμένα.  
Εἶν' ἢ ζωὴ, ἀγάπη μου, τοῦ ζυμαριοῦ ἢ σκάφη:  
—Μαζῆ νὰ τὸ ζυμώσουμε, μόνο μαζῆ ἐγράφη...

Σὲ εἶδ' ἀπόψε 'ς τ' ὄνειρο, τῆς νύχτης μου στολίδι.  
Χριστόψωμα ἐζύμωνες; 'ς ἓνα μικρὸ σκαφίδι.

## Ζ'.

"Ἔσεῖς, ποῦ ζῆτε μακριὰ σὲ παγωμένα μέρη,  
Ἀκοῦστε δέκα στίχους μου, γεμάτους καλοκαίρι.

Ἔρω μιὰ χώρα· ἢ ἀνοιζὶ σὰν ἤλος ἐκεῖ πέρα·  
"Ἡ χειμωνιά καμμιά φορὰ μαυρίζει τὸν αἰθέρα,  
Σὰ' νέφος διαβατάρικο, και φεύγει: ἀπρίλις πάλι.  
"Σ αὐτὴ τὴ χώρα ὃ Χριστὸς γεννιέται μ' ὄψι ἄλλη.  
Δὲν ἔρχεται με τούρτουρα, σαβανωτὸς σὲ χιόνι,  
Οὔτε σὲ γούνα 'Ρωσικὴ τὸ πρόσωπό του χώνει,  
Οὔτε μπροστὰ σὲ μιὰ γωνιά, πεσμένος 'στὸ βιβλίο  
Νὰ τὸ ξεχάσῃ προσπαθεῖ 'στὸ διάβασμα τὸ κρύο.  
Μὰ μὲς' τοὺς δρόμους χύνεται, 'στὸν οὐρανὸ ξεχνιέται.  
**Dolce far niente** τραγουδεῖ, γλεντᾷ, κι' ἀποκαμιέται.

"Ἔσεῖς ποῦ ζῆτε μακριὰ σὲ παγωμένα μέρη  
"Ἀκοῦστε δέκα στίχους μου γεμάτους καλοκαίρι.

## Η'.

Νᾶμουν τοῦ σταύλου ἓν' ἄχυρο, ἓνα φτωχὸ κομμάτι  
Τὴν ὥρα π' ἀνοιζ' ὃ Χριστὸς 'ς τὸν ἥλιο του τὸ μάτι!

Νὰ ἰδῶ πὴν πρώτη του ματιὰ και τὸ χαμόγελό του,  
Τὸ στέμμα τῶν ἀκτίνων του γύρω 'ς τὸ μέτωπό του,  
Νὰ λάμψω ἀπὸ τὴ λάμψη του κι' ἐγὼ 'σὰ διαμαντάκι,  
Κι' ἀπὸ τὴ θεία του πνοή νὰ γίνω λουλουδάκι,  
Νὰ μοσχοβοληθῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν εὐωδία  
Ποῦ ἀναψε 'ς τὰ πόδια του τῶν Μάγων ἢ λατρεία,  
Νὰ ἰδῶ τὴν 'Αειπάρθενο, νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό της  
Πῶς ἐκοκκίνησε, καθὼς πρωτόειδε τὸ μικρὸ της,  
"Οταν λευκὸ, πανεύσμο τὸ προσωπάκι ἐκείνο,  
Τῆς 'θύμισ' ἔτσι ἄθελα τοῦ Γαβριὴλ τὸν κρῖνο...

Νᾶμουν τοῦ σταύλου ἓν' ἄχυρο, ἓνα φτωχὸ κομμάτι  
Τὴν ὥρα π' ἀνοιζ' ὃ Χριστὸς 'ς τὸν ἥλιο του τὸ μάτι!

## Κωστής Παλαμαῆς.

## ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

Κατὰ τὸ σύνθηρος ἢ συνεδρίασις ἄρχεται τὴν 9 1/2 μολοντί  
προκηρύσσεται καθ' ἐκάστην ἢ ἐνάτην ὡς ὥρα ἐνάρξεως. "Ἡ  
ἀργοπορία αὐτὴ ἀποδοτέα εἰς τὸν ἑλληνικὸν χαρακτήρα, ὅστις  
και κατὰ τὴν ἀριθεῖαν διαφέρει ὀλίγον τοῦ ἀγγλικοῦ.

Κατὰ τὴν ἀργοπορίαν ταύτην ἀναγινώσκω ἐκπληκτος τὸν  
θάνατον τοῦ 'Ιακωβάτου, ἐν ᾧ ἀκόμη δυσπιστῶ εἰς τὸ χθε-  
σινὸν ἀγγελμα τοῦ Γαμβέττα. Τί παράβολος ἀνὴρ, τί μέγας  
ἄνθρωπος, τί ἀγνὸς δημοκρατικὸς, τί ἀρχαῖκός ῥήτωρ, τί  
σατανικὸς σκόπτης, τί γίγας τοῦ βήματος και τοῦ λόγου,  
τί ὠκεανὸς πολυμαθείας ὃ Γεωργαντάρας 'Ιακωβάτος! "Οταν  
μιὰν ἡμέραν...

— **Κ. Κατσικαπῆς!** αἰφνιδίως ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ  
Ἡροδῶρου, διακόψασα τὴν μελαγχολικὴν μου βέμβην, και  
ἐστράφη πρὸς τὸν προσελθόντα μάρτυρα.

Πόσας ἀναμνήσεις μοὶ ἔφερον ὃ μάρτυς Κατσικαπῆς, πό-  
σας φαιδράς τοῦ παρελθόντος στιγμὰς μοὶ ἐπενθύμησεν!  
"Ἐνθυμήθη τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο:

— "Ἦρχομε νὰ τιθῶ ἐν τοῦ μέσου δύο κανονοστοιχιούν...  
Και ἐνθυμήθη ἀκόμη τὸν μεγαλοφυᾶ συμπολίτην του

Κότταρην, τὸν ἀπαθανατισθέντα διὰ τῶν ἀθανάτων λόγων του.

— Κλιέφτω κλιέφτεις κλιέφτει, τοὺς ὁποίους ἐβλεπον περὶ ἐμὲ ἐνσαρκωμένους καὶ τοὺς ὁποίους μάτην ἐζήτουν νὰ διαλύσω, ἀτενίζων πρὸς τὸν γαλανὸν ἔξω οὐρανὸν μας, ὅστις οὐδεὶς τύχη ἀπέχει μακρὰν, πολὺ μακρὰν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους!

— Κύριε μάρτυς, γνωρίζετε τοὺς κατηγορουμένους; ἤρωτησεν ὁ Πρόεδρος.

— Σηγεδούν! ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς.

Τὴν χορταστικὴν αὐτὴν λέξιν ἀπηλάσασαμεν ὡς προεῖνὸν λουκμᾶν καὶ ἀνεμένονεν νὰ τὴν διαδεχθῆ ἡ πιατέλα τῆς ἀπολογίας του· πλὴν ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μας ὅταν ἐρωτηθῆς τί γνωρίζει περὶ τῆς ὑποθέσεως,

— Ἰδού, εἶπεν, τί γνωρίζω, εἰς καθαρὰν ἑλληνικὴν γλῶσσαν!!!

Καὶ ἤρξατο κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀφηγούμενος τὰ τῆς ὑποθέσεως. Πολλὰ ἠδύνατό τις νὰ φέρῃ ἀποδεικνύοντα τὴν ἐν τῶν Ἑλλήνων καταγωγὴν μας, ἀλλὰ τὸ προσωδιακὸν παράδειγμα τοῦ Κατσιακαπῆ εἶναι ἀκαταμάχητον ἐπιχείρημα, ὅτι αὐτὸς τοῦλάχιστον προέρχεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Δημοσθένην.

Ἡ Κατσιακαπῆς καθ' ὅλην τὴν κατάθεσιν του ἦτο ἀρελῆς, ἀπέριτος, ἀκούρατος, ἡ δὲ μαρτυρία του ὁμοιάζε μᾶλλον ἀπολογίαν, ἀγόρευσιν ἢ πρόποσιν! Τότῃ δὲ φαίνεται ἔπαθε νοσταλγίαν βήματος καὶ κουβέντας, ὥστε ἤρχισε καὶ νὰ βηματίζῃ ὀλίγον, νὰ θέτῃ τὰς χεῖράς του εἰς τὴν στέπην κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν ῥητορικὴν, καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ πολλὰκις ἀκόμη εἰς τὸν Πρόεδρον τὸ κοινοβουλευτικὸν πλὴν δόγμα: Μὴ μὲ διακόπτετε!

Ταῦτο ὅμως ἀναγκάζει τὸν κ. Ῥάδον νὰ τῷ παρατηρήσῃ:

— Δὲν εἶναι ἐδῶ βῆμα Βουλῆς...

— Τὸ γνωρίζου, ἀπήντησεν ὁ Κατσιακῆς ἐξ ἀρχαίας γλωσσικῆς ἔξεως.

— Ὅλιγον δυνατώτερα ἐφώναζον πολλοὶ, δὲν ἀκούομεν.

— Ὅταν ἀρχίσω, μάλιστα... Ἐχω πυρετὸν, ἐπῆρα κινῶ!...

Ἦτο ὁ πρόλογος· πρόλογος ὡς βλέπετε κρυολογημένος· κατ' ἀντίθεσιν ὅμως τοῦ προλόγου καὶ τοῦ λόγου του, ὁ κ. Κατσιακαπῆς εἶναι ὑγιέστατος, καὶ ἀπαγγέλλει σθεναρωτάτην δημογορίαν.

— Κατὰ τὸ 1881, εἶπεν ἑπαρχος ὢν Παρνασσίδος, ἔμαθον παρὰ τοῦ Μαυρομάτη ὅτι ὁ Βελέντζας ἐπαύθη καὶ ὅτι τὸ ἔλλειμμα τῶν Θεσῶν ἦτο κλ. . . . Σᾶς βεβαίῳ δὲν τὸ ἐπίστυσα, διότι εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας, ὅπου ἡ προσηκόντης δὲν χωρεῖ κλ. Ἦλθον ἐδῶ, εἶρον τὸν Βελέντζαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ τὸν ἠσπάσθην μὲ κἀτὸν ἑπιπέλαθειαν, διότι μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι οὔτε ἐπαύθη οὔτε ἔλλειμματίας ἦτο, μεθ' ὃ ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν μου. Μίαν ἡμέραν ἐπορεύθην εἰς τὴν Δομβραΐναν. Ἡ Δομβραΐνα ἤξεύρετε εἶναι τὸ Παρίσι τῶν μερῶν ἐκείνων κλ. Καὶ διηγείται τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν μεταξὺ Βελέντζα καὶ Γκορτζῆ, ἐν ᾗ διακρίνεται κυρίως ὁ διάλογος:

— Καὶ μοῦ εἶπε, καὶ τοῦ εἶπα, καὶ τοῦ λέγω, καὶ μοῦ λέγει (καὶ ὀλίγον Θουκυδίδην). Ἐγὼ δὲ ἅμα τούτων ἀπαιθόντων κλ. (Ἐξάγει δέσμην ἐγγράφων καὶ τὰ ἀναγινώσκει). Ἀνακαλύπτονται σοβαρὰ πράγματα, ἰδίως ἐνοχοποιεῖται Γεν. Λογιστῆριον». Προσθέτει δὲ:

— Θὰ ἐξηγηθῶ παρακάτω διὰ νὰ μὴν ἀδικήσω κανένα!

Ἄλλο ἐγγράφον:

«... Ἐφησυχάζω νομοθεσίαν ὑμῶν καὶ δραστηριότητα».

Καὶ ἐδῶ προκειμένου πλέον περὶ αὐτολογίας, ἀρχίζει νὰ σολατοῦρη καὶ μὲ φωνὴν ἀπορθηγματικὴν καὶ βροντώδη:

— Πᾶς ἄλλος, λέγει, ἢ τὰ κατηγορούμενα πρόσωπα ἐδημιούργησαν τὴν κατάστασιν αὐτὴν!!

Ἄλλὰ τότε ὁ κ. Ῥάδος τοῦ κόπτει τὸν ἄερα, καὶ μόλις ὁ Πρόεδρος ἐπεμβαινὼν κατορθοῖ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ τὸν μάρτυρα ῥήτορα.

— Ὁ Βελέντζας, ἐπαναλαμβάνει μετὰ δυνάμεως, ὑπῆρξεν ὄχετός! διὰ τοῦ ὁποίου τὰ χρέματα διήλθον κλ. κλ.

Περὶ τοῦ Λογιστηρίου καὶ Ἐλεγκτηρίου ἐρωτώμενος λέγει:

— Θέλετε νὰ εἶπω τὸ εἶπω; Τὰ δύο ταῦτα τμήματα τῆς ὑπηρεσίας κατήντησαν γραφεῖα ἀχρηστα!

— Διατί; τὸν ἐρωτᾷ, ὁ Πρόεδρος.

— Διότι ὅταν εἶχον 42 χεῖρας· ἦτοι 42 ὑπαλλήλους, ἡ ἐξέλεξις ἐγένετο πολὺ ἀνεπιληπτότερον παρ' ὅταν πυξήνηθησαν οἱ ὑπάλληλοι εἰς 300!...

— Φυσικώτατα ἐσκέφθην, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν χειρῶν ἀνῆλθεν εἰς τὰς 600, ἐνῶ πρότερον ἦσαν ἀρκεταὶ μόναι 42 τῶν ἰσαριθμῶν μονοχείρων τοῦ κ. Κατσιακαπῆ.

Περὶ τῶν ἐπάρχων ἐρωτηθεὶς ἂν ἐνέχονται:

— Ὅχι, λέγει, ἡ ἐξέλεξις τῶν εἶναι τυπικὴ, αὐτοὶ ἅπλως πιστοποιοῦν ἓνα γεγονός· καὶ ἵνα μὴ ὑπάξῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀθωότητός των, ἤμπορεῖ, λέγει, ἐγὼ νὰ σοῦ πιᾶσω τὸ χέρι νὰ μὴν ὑπογράφῃς συναλλαγματικὴν, λέγων πρὸς σε:

— Μὴ, μὴ, δὲν τοῦ ἔλαβες;

Καθ' ὅλην τὴν ἀγόρευσίν του ὁ Κατσιακαπῆς δεικνύει μεγάλην δυσπιστίαν πρὸς τὴν μνήμην του καὶ ἐπαναλαμβάνει κατὰ κόρον:

— Ἄν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη...

Ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ζωῆς ἣν διῆγεν ὁ Βελέντζας.

— Ὁ Βελέντζας λέγει ἦτο σπάταλος ὅσον οὐδεὶς θνητός! καὶ θέλων τρόπον τινα νὰ δικαιολογήσῃ τὸν κατηγορούμενον, τὸν παριστάνει χρωκόπον μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα. Ἦτο σπαταλώτατος, ἐξακολουθεῖ, καὶ εἰς τὸ ταμεῖον του ὅποιος ἤθελε ἔμπαινε...

— Πλὴν τοῦ Βελέντζα, τὸν διέκοψε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας ὁ κ. Εἰσαγγελεύς.

Ὅταν φθάνῃ εἰς τὸ ζήτημα τῆς διαχειρίσεως τοῦ Γκορτζῆ, ἀλλὰ πολὺ βραδέως ὡς ἐπικήδειος πομπῆ εἰς τὸ κοιμητήριον.

— Ἡ διαχείρισίς του, λέγει, ἦτο μοναδικὴ καὶ ἡ διαγωγή του ἀρίστη! διηγείται δὲ πρὸς ἀπόδειξιν, τὴν ἱστορίαν ἐνὸς κιβωτίου εἰς τὸ ταμεῖον του τὸ ὅποιον πάντοτε ἔμενον ἀνοικτὸν, καὶ οὐδέποτε ὁ Γκορτζῆς ἔρριψεν ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του!...

Τὸ πατριωτικὸν ζήτημα οὐδὲ τὸν Κατσιακαπῆν διέλαθε· τοῦναντίον ὁ ἐπίλογός του ἦτο σχεδὸν ἐγερτήριον, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ἀρκετὰ ἀγωνιώδεις, ἐζήτησεν ὀλίγον νερὸν, καὶ κατέπιεν ἓνα γλάπι τουρκικὸν ἴσως, μεθ' ὃ μετὰ λύπης τὸν ἀπεχωρίσθημεν.

### Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου.

Ἡ μάρτυς αὐτὸς ὑπάλληλος ἀρχαῖος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι διατεθειμένος νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς τριημέρου ἀνίας διὰ μεθυγραφικῆς καὶ σχεδὸν γοτζαδικῆς καταθέσεως.

— Τί γνωρίζεις, τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Πρόεδρος, περὶ τοῦ ἐλλείμματος κτλ. ἀνακεφαλαίως.

— Γνωρίζω ὅτι...

— Δυνατώτερα, φωνάζουν τινές.

— Είμαι νηστικός, και θα τὰ πῶ σιγά, σιγά! Ἐργαζόμενος; εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀνεῦρον τὸ ἔλλειμμα, τὸ ἀνέφερα εἰς τὸν Σαμοθράκην κλ. κλ. Δὲν μὲ ἤκουσαν, ἐζήτησα ἀδειαν, δὲν μού τὴν ἔδωκαν, ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου, μού τὴν ἔδωκαν.

— Διατί παρατήρητες;

— Διότι δὲν ἀντιῆχον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς πατρίδος.

— Ὅταν σὲ ἐζήτησαν εἰς τὸν αἰκὸν σου διὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, τί ἀπεκρίθη;

— Οὐφ, ἀδελφέ, θὰ καθίσω νὰ φάω!

Βλέπετε ὅτι τὴν φράσιν αὐτὴν δὲν ἀντιῆχον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ στομάχου του. Ὅταν ἀργότερον τὸν ἠρώτησαν περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν ἐπάρχων, εἶπεν, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι τοιαύτην, διότι μιά φορά και ἐγὼ ποῦ ἤμουν Ταμίας, ὁ Ἐπαρχος μού εἶπεν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβάσω τὸ πρωτόκολλον τῆς παραδόσεως, διότι ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸ ὑποκείμενόν σου.

— Καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὑποκείμενον δὲν εἶναι κατηγορούμενον, εἶπε κάποιος ἐκεῖ διδάσκαλος καλαμπουρίζων.

— Τότε ἐξηκολούθησεν, ἐφάγαμε και μία βασιλόπητα, ἐσφάξαμε και ἓνα πετεινό, και συνεπέραναν ὅτι τὸ πρωτόκολλον, ἡ βασιλόπητα και ὁ πετεινός εἶναι πράγματα φαγώσιμα.

### I. Ζαῆμης.

— Εἰς τὸ βιβλίον, λέγει, τῆς γενικῆς ληψοδοσίας εὔρον ἔλλειμμα κατὰ μῆνα ἐξογκούμενον: τοῦτο ἀνέφερον εἰς τὸν κ. Τομαρόπουλον: ἀλλ' οὗτος μὲ εἶπεν:

— Γράψε ὅτι σοῦ δίδουν και ἄφησε ἐκείνους νὰ κάνουν καλὰ μὲ τὸ Βελέντζα.

— Τί σοῦ εἶπεν ὁ Τραβερόσαρος;

— Μοῦ εἶπεν, **Οὐδείς** δύναται νὰ μὲ καταδιώξη, ἀφοῦ ὁ Ὑπουργός; μὲ εἶπεν, «ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃς ὅπως ἔχει τὸ ταμεῖον».

Ἐγὼ τὰ ἐκατάλαβα και εἶπα αὐτὰ εἶναι λόγια τῆς καραβάρας! κατόπιν ἐμπλέκεται εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις τοῦ Προέδρου, τοῦ Εἰσαγγελέως και τῶν συνηγόρων, και τότε μόνον ἡ ταχύπτερος φήμη διὰ τοῦ στόματος ὄλων ἀφίνει τὸ βακχικὸν ῥῆμα: — Τὸ τσοῦζει, τὸ τσοῦζει!

### Σ. Μπάσδελης.

Ὅτι και αὐτὸς ἐκ τῶν βιβλίων ἔλαθεν ὑπονοίας ὅτι ὑπάρχει ἔλλειμμα ἐνεκα τοῦ ἐξωγκωμένου ὑπολοίπου, και ὅτι τὰς ἀρχὰς τοῦ 1881 ὁ Σαμοθράκης τοῦ ἐπέδειξε πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον ἐπιστολὴν τοῦ Βελέντζα, ἧς τὸ περιεχόμενον δὲν εἶδε.

Και αὐτὸν τὸν μάρτυρα εἰσαγούσιν εἰς τὰ λαβυρινθώδη τοῦ λογιστικοῦ Μέγαρον, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ πλέον καθὼς και οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του, μάτην προσπαθοῦντος τοῦ Προέδρου και τῶν συνηγόρων νὰ ὑπομνησκῶσι τὴν εἰδικότητά των περὶ τὰ λογιστικά και ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκουν διέξοδον, ὁ κ. Πρόεδρος τοῖς δανεῖζει τὴν θύραν τοῦ Δικαστηρίου.

### Φιλοπόμ. Θεαγένης.

Ἐξ ἀκοῆς γνωρίζει ὅτι γνωρίζομεν ὅλοι, και μόνον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζει ὅτι τὸν ἔφερον ἐδῶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐν τούτοις διὰ συμπερασμάτων ἀποδίδει ἐνοχὴν εἰς τὸν Βελέντζαν και τοὺς ἐν τῷ λογιστηρίῳ κατηγορουμένους. Χωρὶς δὲ νὰ θέλῃ τοῦ διαφεύγει και ἓνα καλαμπουράκι.

## ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

### ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 394)

«Μὴ μου ἄπτου!» Καὶ πρὸς τὸν τολμηρὸν τὸν θεώμενον ἐκ περιεργείας τὴν ἐπὶ τοῦ σαλευομένου ἐκ τῆς ἐκρήξεως ἐδάφους πάλιν τοῦ ἄφρονος: «Ἀὔσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου!»

Ἦ, μὴ νομίσητε ὅτι εἶναι γαλῆ παίζουσα μὲ τὸ θῦμά της, ὡς μὲ μῦν. Τὸ θῦμα κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην γίνεται σφαγὴς, και ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτοῦ σφραδάζει μετ' ἀγωνίας ὁ παράβολος θηρευτής, ὅστις, διότι ἤκουσε τὸ πτερυγισμα τῆς ὀρνιθικῆς; και ἀναιμιζούσης διαβάσεώς του, ἐφραντάθη ὅτι τὸ συνέλαβε.

Σκοπὸς ἡμῶν εἶναι νὰ ρίψωμεν τὰς γραμμάς ταύτας ὡς πέπλον ἐπὶ παντὸς ἐνδεχομένου και φευκτέου, και νὰ ἀντιπαρέλθωμεν. Ἄς ἐπιπροσθῶσιν αὐταὶ πᾶσαι ἀμάκτυρον και ἀνομολόγητον δυστυχίαν, μὴ δυναμένην νὰ περιγραφῆ. Δὲν θέ-

λομεν διηγηθῆ οὐδὲν, ὅπερ νὰ μὴ παρέχῃ ἡμῖν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ὕλην πρὸς περιγραφὴν του. Ὁ οὐρανὸς και ἡ ἀπελπισία λαλοῦσι μὲ ἀποσιωπητικά, ὡς εἶπε ποιητής τις, ὅστις διὰ τοῦτο ἴσως κί προώρως ἐσιώπησε....

Μὴ κινεῖτε τὰς μυστηριώδεις ταύτας ἴνας, ἀς πάντες αἰσθάνσθε και τὸν μηχανισμόν αὐτῶν δὲν κατανοεῖτε. Δὲν εἶναι χορδαὶ κιθάρας, ἡ δὲν εὐρέθη ἡ χεὶρ ἥτις θὰ ψάσῃ αὐτάς, και τὸ πληκτρον ὅπερ θὰ τὰς κρούσῃ. Δὲν εἶναι χορδαὶ κιθάρας, εἶναι αἱ χορδαὶ τῆς καρδίας σας. Εἰξέρω ὅτι οὐδεὶς τολμᾷ ποτε ν' ἀτενίσῃ ἐντὸς ἑαυτοῦ, ὡς εἰς βαθὺν και ἀπύθμενον φρέαρ, πρὸς ὃ ἱλιγγιᾷ ἡ ὄρασις. Κατοπτρίζεσθε μᾶλλον ἐν τοῖς σφάγμασι τοῦ πλησίον, και εὐλόγως πράττετε. Συμβουλεύω πρὸς πάντας τὴν ὑποκρισίαν, και ἡ συμβουλή μου εἶναι ἄλλως περιττή, ὅσον και ἂν σὰς συμβούλευον τὴν εὐλικρίνειαν, ἥτις εἶναι ὅλως ἀδύνατος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἄλλ' ἡ ὑποκρισία ὑμῶν εἶναι τόσο διαφανής, ὅστε οὐδ' ἑαυτὴν δύναται ν' ἀποκρύψῃ οὐδὲ τὴν τοῦ ὀμοιοπαθοῦς ὑμῖν ν' ἀντικατοπτρίσῃ.

Ζητεῖτε ἠθικὰ βιβλία; Ἄλλὰ ποῦ θὰ εὑρητε τὴν ἠθικὴν;... Οὐδὲν ἄλλο εἴμεθα ἢ Ἠχώ. Προτιμᾶτε τοὺς φαρμακεῖς, τοὺς παρασκευάζοντας ὑμῖν πρὸς σιτισμὸν τὰς ἰδίας ὑμῶν κακίας, τὰ ἴδια ὑμῶν πάθη κεκοσμημένα; Προτιμᾶτε τὴν ἐποποιεῖαν τῶν κοινωνικῶν βδελυριῶν και αἰσχροτήτων ἢ τὸν σατυρισμὸν αὐτῶν; Εἰς μάτην θέλομεν περιμένει τὴν ἀπάντησίν σας περὶ τούτου. Αὕτη δὲν θὰ εἶναι ὀριστική. Διὰ τοῦτο θέ-

— Ο Μεγαπάνος, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος, διατί ἐπέιξε τὸν Βελέντζα;  
— Διὰ τὴν καλύπτει!

**Φίλιπ. Θεαγένης.**

Καὶ αὐτὸς ἐξ ἀκοῆς καταθέτει μερικά γεγονότα περὶ τοῦ ἐλλείμματος, τὸ ὁποῖον, λέγει, ἦτο πασίγνωστον καὶ τρόπον τινὰ ἀπορεῖ πῶς τῷ ἀπευθύνεται ἐρώτησις περὶ τούτου!  
— Ἀπὸ τὸν καιρὸν, λέγει, τῆς ἐπαναστάσεως ἐγένετο λόγος ἐν Θήβαις περὶ τοῦ ἐλλείμματος!  
"Ἐχομεν λοιπόν, βλέπετε, δύο ἐπαναστάσεις, θέλει νὰ εἶπῃ ὁ μάρτυς, καὶ ἀπέρχεται.

(ἀκολουθεῖ)

**ΧΡΟΝΙΚΑ**

Τοὺς βλέπετε, 110 εἶναι οἱ συμπολιτευόμενοι καὶ 37 μόνον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Βουλῆς συνεδρίασιν. Ἐμείναν τόσοι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι φοβηθέντες μὴ τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ Μάνδαλοι τῆς Δεξιᾶς; "Ὅχι, ἀλλ' ἀνεχώρησαν εἰς τὰς πατρίδας των ἢ μένουσιν ἀκόμη εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν προσέρχονται. Εἶναι χριστιανοί, εἶναι οἰκογενειάρχαι, ἔχουσι κοινωνικὰ καθήκοντα. Διὰ τοὺς συμπολιτευομένους ὅμως, Πατρίς, Χριστὸς, Χριστοῦγεννα, παδιά, οἰκογένεια, πσουρέκια, κίττιαις, ὅλα αὐτὰ ἐμπεριέχονται ἐν τῇ Ἐξουσίᾳ, ἐπομένως, δὲν τὸ κοινοῦν. Ἐάν ἦσαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι Κυβέρνησις καὶ οἱ συμπολιτευόμενοι ἀντιπολίτευσις, τότε οἱ πρῶτοι θὰ ἐφαντάζοντο τὸ Χριστὸν γεννηθέντα ἐπὶ τοῦ Βήματος τῆς Βουλῆς, ὅπερ θὰ ἦτο ὁ σταῦλος· ὅσον δι' ἄλλα,

θὰ μετεβάλλοντο τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τοιαῦτα, καὶ μάγοι φέροντες δῶρα θὰ ἦσαν οἱ ὑπουργοί· οἱ δὲ νῦν συμπολιτευόμενοι θὰ ἦσαν καλοὶ χριστιανοί, καλλίτεροι οἰκογενειάρχαι, κάλλιστοι πατριῶται.

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Πῶς νὰ μὴν φοβῆσαι τοιοῦτους ἀνθρώπους ἐν ἔτει προοδευτικῶ λήγοντι 1882, θυσιάζοντας τόσα τιμαλφῆ πράγματα ἐξ ἀπλῆς γυλοπατρίας;

Αἱ δύσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἀποτελοῦσι τὰς θελκτικωτέρας καὶ χορῶν καὶ μουσικῶν συμφωνιῶν καὶ θεατρικῶν παραστάσεων ἐσπερίδας. Ἐκεῖναι αἱ συχναὶ ἐναλλαγαὶ τοῦ ὀρίζοντος συγκροτοῦσι μπαλέτο ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς νὰ εἴπωμεν τὸ *Excelsior*, τῶν σκηνογραφικῶν στιγματικῶν χρωματισμῶν ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ζωγράφου. Δὲν εἶναι πλέον γαλανὸν τὸ γαλανόν, ῥόδινον τὸ ῥόδινον, χρυσοῦν τὸ χρυσοῦν· ἀλλ' εἶναι εἰς ἑκατομμύρια ὀφθαλμῶν γλαυκοπιδῶν χυνόμενα ῥόδα καὶ σπειρόμενος εἶτα χρυσὸς διὰ τὴν κατακλίση καὶ ἔπειτα ἀπλούμεναι τριανταφυλένια ταινία ἐπὶ τῶν συμπαιθητικωτέρου γαλανοῦ χρώματος ἐσθήτων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὡς λευκαὶ ὀπτασίαι κατάλευκοι νυμφικοὶ πέπλοι, καὶ ἀνοίγοντ' ἔπειτα χοροὶ καὶ κυνηγοῦνται ἢ ἀγαλλοχοροῦσι σύννεφα κυανοροδόλευκα καὶ πάλιν μία πορφύρα ἀνατέλλει, ὡς νὰ βλέπῃς ὅτι ἔρχονται οἱ βασιλεῖς καὶ σκορπᾷ πρὸ τῶν ποδῶν των ῥόδα καὶ μενεξέδες ἀπὸ ἀργυρῶν δίσκων σειρὰ θεραπεύοντων καὶ τότε ὄνειρεύεσαι νομίζων ὅτι ἐνωτίζεσαι βαθεῖαν ἐλαφρὰν μουσικὴν ἢ ὅτι ἐν συνοδίᾳ μὲ ἀγγελικῶν κορμῶν μὲ τὸ ὁποῖον ἐχόρευσε ἐπὶ διδανίου ῥοφᾶς ἀναφυκτικόν, διότι αὐτὴ ἢ οὐρανόθεν δύσεις σὲ πληροῖ βρυστῆς γαλήνης ἐν ἣ κολυμβοῦν οὐ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ σου, ἀλλὰ ὅλος ὁ ὄργανισμός σου! Μὴν περιμένετε μόνον τὴν πρωίαν, ἦτοι τὸ τέλος τῆς δύσεως· καθὼς εἰς τοὺς χοροὺς ἐάν τυχόν δὲν σπεύσετε νὰ φύγετε μὲ τὰ φανάρια ἢ τὴν σελήνην, ἀλλὰ σὰς προκατα-

λομεν ἐξακολουθήσει τὴν εἰμαρμένην ἡμῶν καὶ κοπιώδη πεζοπορίαν.

Ἄλλ' ἀρκούντως ἐπλανήθημεν ἐν τῷ γενῷ ἅς βαδίζομεν ἤδη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης (τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε δώσει ὁ Μηνᾶς, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται, εἰς τὸν τραυματίαν τὸν νοσηλευόμενον ὑπὸ τῆς γραίας Φορκίνας) εἶχε λάβει τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅτε ἀπῆλθεν εἰς Βενετίαν πρὸ τινων μηνῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ἐταίρου Μηνᾶ. Καὶ εἰς ἄλλους μὲν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφαίνετο παραγόμενον ἐκ τοῦ βενεδικοῦ, εὐλογῶ, εἰς ἄλλους, δὲ ἐκ τοῦ βίνδικου, ἐκδικούμαι. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ ναυτὴς Καρτάτσης, αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε λάβει ποτὸν τι φλωρίων παρὰ τοῦ Μάρκου Σανούτου διὰ τὰ χασμέρια του, καὶ διὰ τὴν περὶ τῆς ἐν Βενετίᾳ παρουσίας τοῦ Ἰω. Μούχρα καταγγελίαν.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχεν εὐρεθῆ ὑπ' εὐσπλαγγῶν τινῶν ἀλιείων πρωίαν τινα τετραυματισμένος καὶ ἡμιθανὴς ἐπὶ τινος ἐρήμου παραλίας οὐχὶ μακρὰν τῆς Βενετίας καὶ εἶχε τύχει περιθάλψεως παρ' αὐτοῦ. Ὁ αὐτὸς εἶχε κρούσει νύκτα τινὰ τὴν θύραν τῆς γνωρίμου του, τῆς χειρομάντιδος καὶ νοσοκόμου Φορκίνας, καὶ εἶχε νοσηλευθῆ ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης ἦτο, φαίνεται, ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐπάλασε κατὰ τινα νύκτα μὲ τὸν Μάρκον Σανούτον τὴν προμερὰν ἐκεῖνην πάλιν, ἐξ ἧς ἀμφοτέρω ἐξῆλθον, ὡς ἐκ θαύ-

ματος, ζῶντες εἰσέτι, ἀποῦ ἔδειξαν ἀντοχὴν καὶ καρτερίαν ἀπίστευτον. Ὡς φαίνεται δὲ, ὅτε ὁ Ἰω. Βενδίκης ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν κατόπιν τοῦ Μάρκου Σανούτου, τοῦ εἶχεν ὀλισθήσει καὶ ἐκφύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸ λίαν ἠκονημένον καὶ αἰχμηρὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἐκράτει, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ τὸν ἐχθρόν του. Ὁ δὲ Μάρκος Σανούτος εἶχε χάσει τὸ φονικὸν ὄπλον, ὅπερ εἶχεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του ἐπ' αὐτῆς τῆς γονδόλας, ὅπερ οὐχὶ ἀπίθανον.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχε πέμψει τὸν ἀκόλουθον αὐτοῦ Μηνᾶν εἰς Πάτρμον, πρὸς ἀνέυρεσιν γυναικὸς τινος, ἧς τὰ ἔχνη εἶχεν ἀπολέσει πρὸ πολλοῦ, αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐν Βενετίᾳ κρυπτόμενος καὶ μηδὲν ὄρισμένον ἐπάγγελμα ἔχων, δαπανῶν χρήματα ἀρειδῶς πρὸς φιλοφροσύνην τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν κατωτέρων ὀργάνων τῆς Ἐξουσίας, καὶ παραμονεῶν καρτερικῶς τὸν ἐχθρόν του. Καὶ ἐνομιζέτο μὲν παρὰ πᾶσι μυστηριώδης πρόσωπον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν, ἕνεκα τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐλευθεριότητος. Παρεῖχε δὲ χεῖρα βοήθειας εἰς τοὺς ἀλιεῖς καὶ λεμβούχους τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδένα μισθὸν ἀπῆτει οὐδ' ἐδέχετο. Καὶ ὅμως ὑπῆρχον πλεῖστοι μεταξὺ τῶν γνωρίμων του νομίζοντες αὐτὸν φρενοβλαβῆ· διότι ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῆ ἡ συνεχὴς αὐτοῦ μελαγχολία, τὸ μεμαρμημένον πρόσωπον, τὸ ζοφερὸν βλέμμα καὶ τὸ σιωπηλὸν καὶ σχεδὸν βοδὸν τοῦ στόματός του.

(ἀκολουθεῖ)

**Μποέμ.**